

Η πολιτική λέει κρίνεται στα χοντρά.

Ας ξεκινήσουμε με τον κυβερνητικό **ΣΥΡΙΖΑ** και τα «όνειρά» του:

«Ο ΣΥΡΙΖΑ, ως κόμμα, όπως και η χώρα, κατά τη γνώμη μου χρειάζεται **μια νέα κοινωνική συμμαχία, από τα «κάτω»**, ώστε να αφουγκραστεί και να συνομιλήσει με όλα τα δημιουργικά και προοδευτικά ρεύματα της εποχής μας, να ανακτήσει την κοινωνική του δυναμική, να αντιμετωπίσει τις μάχες στην αυτοδιοίκηση, τα συνδικάτα, τους επιστημονικούς φορείς, ως κύριος πόλος μιας δημοκρατικής πανστρατιάς χωρίς φοβίες και ταμπού που μας κόστισαν στο παρελθόν» (από συνέντευξη του Κ. Ζαχαριάδη, διευθυντή της Κ.Ο. του ΣΥΡΙΖΑ στο www.politik.gr, στις 26/1/18)

Ας περάσουμε στον Κ. Μητσοτάκη, τον επίδοξο συνεχιστή για τη λεγόμενη «μεταμνημονιακή» εποχή:

«Δημιουργούμε μια **πλατιά κοινωνική συμμαχία** που προτάσσει την αλήθεια απέναντι στο ψέμα. Τη **δημιουργική ανόρθωση** απέναντι στην καθήλωση. Τα έργα απέναντι στα λόγια. Το ρεαλιστικό και κοστολογημένο πρόγραμμα δράσης απέναντι στην αποδεδειγμένη ανικανότητα και ιδεοληψία. Την αυτοπεποίθηση και την ελπίδα απέναντι στην εσωστρέφεια και την παρακμή» (“ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΣΥΜΜΑΧΙΑ ΓΙΑ ΝΑ ΑΛΛΑΞΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ”: άρθρο του προέδρου της ΝΔ Κυριάκου Μητσοτάκη στην εφημερίδα ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟΣ, 11/5/18)

Ας δούμε τώρα πως χτίζεται η «**δημιουργική ανόρθωση**» όπως τη θέτει και την ξέρει καλύτερα ο Μητσοτάκης, όχι γενικά αλλά «**από τα κάτω**» όπως υποδεικνύει ο ΣΥΡΙΖΑ (και όντως αυτό το ξέρει καλύτερα από τη ΝΔ):

Αντιγράφουμε από τη διακήρυξη της πρωτοβουλίας με τίτλο «**Κοινωνική Συμμαχία**», που έχει διαμορφωθεί από τη ΓΣΕΕ (στα απλά ελληνικά YES-EE), τα διαταξικά εργοδοτικά επιμελητήρια τύπου ΤΕΕ και εργοδοτικές οργανώσεις τύπου ΕΣΕΕ (έμποροι και μεγάλεμποροι):

«Ο **λαϊκισμός** και η **πόλωση**, που κυριαρχούν στη δημόσια σφαίρα, στερούν κάθε προοπτική για τις υγιείς και παραγωγικές κοινωνικές δυνάμεις. Για το λόγο αυτό, οι αντιπροσωπευτικότεροι φορείς της κοινωνίας των πολιτών αναλαμβάνουμε ενιαία δράση και συγκροτούμε μια νέα, ευρεία κοινωνική συμμαχία.

Όλοι μαζί, θέτουμε την πατρίδα μας στην πρώτη γραμμή με σκοπό την «**παλινόρθωση**» της ελληνικής κοινωνίας και οικονομίας. Αντιτασσόμαστε έμπρακτα στην πόλωση. Ενώνουμε δυνάμεις, ενεργούμε συλλογικά, αθροίζουμε εμπειρία και τεχνογνωσία.

Για να πάμε μπροστά χρειαζόμαστε ένα ρεαλιστικό και δίκαιο εθνικό σχέδιο παραγωγικής συγκρότησης».

Η «κοινωνική συμμαχία», δε διακηρύσσει απλά, αλλά επιπλέον «διεκδικεί». Ας πάρουμε μια γεύση:

«**Ανάπτυξη της επιχειρηματικότητας και καινοτομίας** με γνώμονα ένα Εθνικό Στρατηγικό Σχέδιο για

το μετασχηματισμό του παραγωγικού προτύπου της χώρας.

«Πολιτικές εκπαίδευσης και κατάρτισης, που θα ενισχύουν την υγιή επιχειρηματικότητα, τον παραγωγικό σχεδιασμό και το αναπτυξιακό μοντέλο της χώρας».

Για όποιον δεν έχει καταλάβει:

Όταν αυτοί μιλάνε περιφρονητικά για «λαϊκισμό», θέλουν να φτύσουν κατάμουτρα κάθε στοιχειώδες δικαίωμα της εργατικής και λαϊκής «πλέμπας».

Όταν αποκηρύσσουν μετά βδελυγμίας και τρόμου την «πόλωση», αγωνιούν να μη ξαναδούν στο δρόμο εκατοντάδες χιλιάδων αποφασισμένου κόσμου που απεργεί πραγματικά, διαδηλώνει, συγκρούεται και απαιτεί εδώ και τώρα βελτίωση της ζωής του σε βάρος της ιερής για αυτούς «επιχειρηματικότητας» και του κόσμου του κεφαλαίου.

Μέχρις εδώ έχουμε τα γνωστά. Από εδώ και πέρα και συγκεκριμένα με την κατά παραγγελία διαμόρφωση της «κοινωνικής συμμαχίας» και την αναγγελία από μεριάς της «απεργίας» για τις 30 Μάη, επιχειρείται ένα τεράστιο **αντιδραστικό άλμα**.

Υπάρχει ένα «ΠΡΙΝ», ένα «ΜΕΤΑ» και μια «ΓΕΦΥΡΑ» για αυτό το άλμα.

Ας ξεκινήσουμε με το «ΠΡΙΝ»

Μέχρι τώρα ο υποταγμένος, κρατικός, εργοδοτικός συνδικαλισμός τύπου ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ, **δήθεν πάλευε κατά των μνημονίων**, βάζοντας κάθε τρεις και λίγο «απεργίες» της πλάκας, τότε και τόσες, όσες ήταν απαραίτητες για να σπάσουν ένα οποιοδήποτε άλλο πραγματικό απεργιακό και ευρύτερο αγωνιστικό σχέδιο που θα φιλοδοξούσε όχι στην εκδήλωση τυπικής διαμαρτυρίας αλλά στην ανατροπή της αντεργατικής πολιτικής και την απόσπαση καταχτήσεων. Το μοτίβο ήταν γνωστό: Απεργίες της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ, με συγκεντρώσεις «κλιμάκωσης» (!) ακριβώς τη μέρα της ψήφισης του ενός ή του άλλου αντεργατικού νόμου. Το ΠΑΜΕ, με ελάχιστες εξαιρέσεις, ακολουθούσε το πρόγραμμα της ΓΣΕΕ, βάζοντας «χωριστή συγκέντρωση» και με «άλλο πλαίσιο» και έτσι όλοι ήταν ευχαριστημένοι και όλα πήγαιναν «κατά το έθιμο και το πρόγραμμα». Ακόμη καλύτερα βέβαια πήγαιναν όλα για την κάθε κυβέρνηση που συνέχιζε τη βρώμικη δουλειά της και φυσικά για τους εργοδότες που έκαναν και κάνουν πάρτι σε βάρος των εργαζομένων.

Ας δούμε τώρα το «ΜΕΤΑ»

Κάτι αλλάζει προς το χειρότερο: Η «κοινωνική συμμαχία» των ΓΣΕΕ, εμπόρων, εργοδοτών και ΣΙΑ, φεύγει από το «δήθεν παλεύουμε ενάντια στα μνημόνια, πετώντας χαρταετό» και πηγαίνει στο να **απαιτούν από τους εργαζόμενους να παλέψουν υπέρ της επιχειρηματικότητας** και κατά του «λαϊκισμού» και της «πόλωσης», δηλαδή εν τέλει υπέρ της σταθεροποίησης της μνημονιακής αντεργατικής αθλιότητας.

Όποιος δεν αντιλαμβάνεται αυτό το αντιδραστικό ποιοτικό βήμα για την εξαφάνιση κάθε έννοιας πραγματικού εργατικού αγώνα και ταξικής ανεξαρτησίας της εργατικής δράσης μέσω της διάλυσής της σε ένα διαταξικό χυλό με εργοδοτική, αστική ηγεμονία, κάνει τραγικό λάθος.

Η κρίσιμη «**ΓΕΦΥΡΑ**» για αυτό το αντιδραστικό βήμα, ήταν η απουσία -για πρώτη φορά- οποιασδήποτε μορφής απεργιακής κινητοποίησης από τη ΓΣΕΕ τον περασμένο Γενάρη, τότε ακριβώς που στη Βουλή γινόταν προώθηση για την περαιτέρω περιστολή του δικαιώματος στην απεργία.

Το θετικό γεγονός ήταν ότι τότε υπήρξε μια ελπιδοφόρα αντίδραση, με την στήριξη της απεργίας στις **12 Γενάρη** από δυνάμεις του ΠΑΜΕ και της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, παρά την «απεργιακή απεργία»

της ΓΣΕΕ.

Το πολύ αρνητικό γεγονός σήμερα είναι ότι πολλά ρεύματα στην αριστερά, από τη **ΛΑΕ** ως το **ΠΑΜΕ** και άλλες μικρότερες κινήσεις, όχι μόνο δεν κινούνται έμπρακτα στην ανατροπή και εξευτελισμό της «απεργίας»-πρόκλησης της «κοινωνικής συμμαχίας», αλλά βαυκαλίζονται ότι θα της ...αλλάξουν περιεχόμενο.

Φαίνεται τελικά ότι εκτός από τα «γαμοβαφτίσια», υπάρχει και η «γαμοκηδεία».

Δηλαδή αν βάλει κάποιος μια τελετή κηδείας στην πλατεία ενός χωριού και καλέσει κόσμο για να συλλυπηθούν, τότε κάποιος άλλος ίσως βγάλει μια πρόσκληση γάμου ώστε κάποιοι άλλοι να συγχαρούν.

Μπορεί να μη βρέθηκε κανένας αγράμματος και απένταρος βιοπαλαιστής του τελευταίου ορεινού χωριού για να σκεφτεί αυτή την ευφυή συνέντευξη, βρέθηκαν ωστόσο να την προβάλουν με περισσή περηφάνεια «πολλές ηγεσίες» στην κομμουνιστική αριστερά που παίζουν στα δάχτυλα τη διαλεκτική, το λενινισμό και τους κανόνες της ταξικής πάλης. Τι να πει κανείς...

Δεν πρόκειται για ένα απλό «λάθος» το οποίο μπορεί να διασκεδαστεί από μια ανέξοδη αυτοκριτική μετά από 20 χρόνια. Αυτό το «λάθος» **θα μας στοιχίσει άμεσα με την απουσία μιας πραγματικής συντεταγμένης, προετοιμασμένης, ζυμωμένης σε συνελεύσεις και με εργατικά αιτήματα, απεργίας**, τότε ακριβώς που το Eurogroup θα «μας παίρνει μέτρα» για τη «μετα-μνημονίου» εποχή. Διότι με τέτοια «κλιμάκωση» στις 30 Μάη, να μου το θυμηθείτε, όλοι θα λένε πως «δε χωράει απεργία».

Στις 30 Μάη δεν μπορούμε να απεργήσουμε διότι δεν υπάρχει εργατική απεργία. Το μεροκάματο θα το χάσουμε, δε θα πάμε στη δουλειά, αλλά αυτό -αν δε θέλουμε οι λέξεις να ευτελίζονται και να χάνουν το νόημά τους- δε λέγεται και δεν είναι απεργία, στην οποία ρισκάρεις αλλά και είσαι περήφανος για το δίκιο σου. Και αν έχει ένα νόημα να το κάνουμε αυτό, είναι για να καταγγείλουμε ακριβώς την «κοινωνική συμμαχία» και να κατέβουμε στα κέντρα των πόλεων δυναμώνοντας ένα ρεύμα που στη σημαία του θα γράφει **«πίσσα και πούπουλα στον υποταγμένο συνδικαλισμό»**. Βασικός όρος για μια νικηφόρα αναμέτρηση με τους βασικούς μας αντιπάλους, δηλαδή με την κάθε αστική κυβέρνηση και το κεφάλαιο...